

Допомога армії та порятунок Платона... (про долі наших аспірантів)

Система скидання для безпілотника

стор. 7

Окрім цього, протягом воєнного року я розповідав про свою роботу в соціальних мережах, і досить велика кількість людей почали донатити на загальну справу. Що таке гроші?... Це просто засіб, інструмент для інших завдань. Коли побачив Бучу, Ірпін, коли подивився в очі тих, хто ризикує життям на передовій, вирішив по максимуму допомагати, чим можу. Кажуть, у біженців формується так званий "комплекс того, хто вижив", але і в мене він є: хоча я живу в Україні, але – не на передовій, не там, де справжні герої, які ризикують життям, ризикують здоров'ям, ховають побратимів, гинуть.

Усі ми знаємо, що дуже багато для армії роблять волонтери. Проте зазначу, що певна частина волонтерів "здувається" від перевантаження. Це відбувається на моїх очах: зав-

ПОЗА КОРДОНИМИ

Вроцлав допомагає українцям

Вроцлав, третє після Варшави та Кракова за розміром місто у Польщі стало польсько-українським. За даними перепису 2021 року, населення Вроцлава становило 673 тисячі осіб. Але якщо до лютого 2022 р. у ньому проживало 100 тисяч українців, то сьогодні вже 250 тисяч, тобто більше однієї третини його мешканців! У відсотковому відношенні більше гостей з України прийняло тільки місто Жешув. А загалом кількість жителів Польщі за рахунок українців зростає 2022 року з 37 до більше ніж 40 мільйонів.

Пам'ятаю, рік тому, після 24 лютого, на вроцлавському головному залізничному вокзалі протягом лічених годин було створено пункт прийому біженців. Частина залів і внутрішній балкон найбільшого за довжиною вокзалу Польщі були перетворені на тимчасовий притулок, а на привокзальній площі з'явилися намети з гарячою їжею – її задарма давали всім, хто показував український паспорт. У трьох точках міста волонтери у величезних приміщеннях почали роздавати біженцям все необхідне, особливо одяг та харчові продукти. У вільних приміщеннях студентських гуртожитків, шкіл та лікарень було організовано тимчасові готелі. Все це стало діяти завдяки волонтерам, серед яких багато було українок, які прибули до міста раніше. Коли польський уряд ухвалив потрібні рішення, українські біженці, насамперед матері з дітьми, отримали і грошову підтримку.

За рік по тому у вроцлавських трамваях я часто чую українську мову, бачу український персонал у великих магазинах. Організуються курси польської мови (моя дочка, до речі, провела цикл з 12 занять для групи жінок та їхніх дітей). Адміністративну допомогу надає українцям утворене за місяць до початку повномасштабної війни Генеральне консульство України. У місті засновано Центр української культури та розвитку, який торік організував понад 600 заходів, участь у яких взяли 17 тисяч осіб.

У державних вишах Вроцлава навчаються українські студенти: у Вроцлавському університеті – 532 студенти, у Вроцлавській політехніці – 416, в Економічному університеті – 212, у Медичному університеті – 87. Вони вивчають насамперед інформатику, управління, економіку, медицину. Вроцлавські заклади вищої освіти співпрацюють із українськими, особливо з львівськими.

У міському бізнесі з'явилося багато українських фірм. Є магазини з українськими товарами, наприклад, "Best Market" на вул. Шевській, "Бабуся" на Колонта, "Meat Projekt" на П'ястівській, "Одеса Маркет" на Нововейській чи "Український смак" на Командорській (тут я час від часу купую для онуків оригінальний київський торт чи цукерки київського виробництва). Працюють українські ресторани та бари, наприклад "Paloma" на Соляній площі, кафе "Добро&Добро" на Кузничій, "П'яна вишня" на Ринку (там можна навіть продегустувати львівську вишневу настоянку), є ресторан "Львів" з пельменями, які полюбилися містянам,

з'ято пакують гуманітарку, возять у потрібні напрямки, але через місяць-два втомлюються. Адже не усі були готові до того, що війна так затягнеться. Я працюю стаціонарно і постійно, і мене не зламало. Радий, що вдалося зробити процес допомоги неперервним. І додаю, що й багато волонтерів залишаються незламними, як і наші воїни.

– Скажіть, а кого ви там періодично кличете Платон-Платон? Чи то курс філософії пригадуєте?

– Платон – це наш пес, бульдог. Справжнє його ім'я Даниель Дефо, а кличка – Платон. Досить інтелектуальна хазяйка в нього була колись. Але в певний час вирішила собаку впопити чи приспати. Заважала вона їй, набридла. Випадково дізнавшись про це, я забрав Платона, і тепер він – повноправний член нашої родини, хоча за розміром така собі домашня свинка. Важить понад 10 кг. Але до війни став чемпіоном на собачих змаганнях, має дуже шляхетне походження, зафіксоване у спеціальному паспорті. Любимо його, а він – нас.

– Владиславе, що ви побажаєте КППшникам на завершення нашої бесіди?

– О, тут якраз треба пофілософствувати. По-перше, я думаю, треба щось робити краще за інших і намагатися навчатися в інших людей якихось корисних речей. Знову повертаючись у дитинство, я пригадую, як намагався зрозуміти, у чому секрет мого однокласника, який вчився тільки на "5". Я б, може, також хотів бути взірцевим учнем, але не виходило. Може, тому, що викладався тільки на тих предметах, які були найбільш цікаві. Але дуже поважав відмінника за його універсальність. І я помітив, що цей хлопець завжди був максимально охайним, з чистими нігтями рук, що у підлітків траплялося не часто. Зізнаюся, з тієї пори в мене завжди – чисті нігті та порядок у зовнішньому вигляді.

Щодо нашого університету, який я щиро люблю і поважаю, хочу пригадати Кодекс честі КПП. Зізнаюся, колись у роки студентства я з друзями навіть трохи кепкував з цього документа. Яка може бути честь, коли ми, наприклад, живемо в гуртожитках разом з тарганами, а взимку в аудиторіях клацаємо зубами від холоду? Проте тепер я маю абсолютно іншу думку і щодо цього документа, і щодо самої ідеї Честі. Це – найголовніше у будь-яких умовах життя. Честь – це чесність залишатися людиною. Бути охайним не тільки зовнішньо, а й душевно. Мати власну гідність та вміти відстоювати її. Мати совість. Інакше, якщо розсіплешся морально, – потрапиш у психологічну пастку. А там – боягузтво, зрада, падіння духу. Тож бажаю кожному мати в собі власний Кодекс честі і слідувати йому.

Розмову вела Марина Препотенська,
д. філос.н., професор кафедри філософії,
член НСЖУ, НСПУ

Члени Секції вихованців КПП у Польщі

на Легницькій, "Козацька хатка" на Енергетичній, "Житомир Бар" на Заторській, "Izi Bistro" на Великій та "Три сестри" на вул. Жеромського. У цих закладах можна зустріти не лише українців і поляків, але й багатьох туристів із Заходу, яких усе більше приїжджає до нашого стародавнього міста (торік Вроцлав відвідали 5,8 млн гостей).

Український бізнес у Вроцлаві не забуває про свої обов'язки перед батьківщиною. Власники торговельних закладів фінансують гуманітарні вантажі, які щотижня спрямовуються до України. Посилають вони те, що потрібно внутрішньо переміщеним особам, які перебувають у Львові, але частина допомоги іде також у прифронтову зону Донбасу. Лише Фонд UANITED, що його створили троє українських хлопців, з березня минулого року переправив до України 900 тонн різноманітних речей (це близько 80 великих автомашин), у т.ч. багато одягу, а нещодавно – і генератори струму. Також в Україну доставлено намети

для Центрів незламності – це переважно заслуга вроцлавських громадських організацій.

Вроцлав – не єдиний пункт на мапі польської допомоги Україні. Таких міст багато. Не залишаються осторонь волонтерської діяльності й випускники КПП. Про це ми, між іншим, говорили на торішньому семінарі у Вроцлаві, участь у якому брав професор Віктор Корж з КПП. Цього року на семінарі в травні ми плануємо підсумувати нашу роботу в цьому напрямі.

Минулий воєнний рік змінив нас. Позбавив ілюзій, зменшив довірливість та безтурботність, але не подолав нашої сердечності, привітності, задушевності, співчуття, здатності співпереживати та готовності поділитися інколи навіть останнім – цю думку українського письменника Сергія Жадана я цілком поділяю.

Януш Фукса,
голова правління Секції вихованців КПП у Польщі

КІЇВСЬКИЙ
ПОЛІТЕХНІК

газета Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

<https://www.kpi.ua/kp>

Регстраційне свідоцтво Кі-130
від 21. 11. 1995 р.

Головний редактор: Д.Л. СТЕФАНОВИЧ

Провідний редактор: Н.Є. ЛІБЕРТ

Дизайн та комп'ютерна верстка: І.Й. БАКУН

Коректор: О.А. КІЛІХЕВИЧ

03056, м. Київ,
вул. Політехнічна, 14,
корп. №16, кімната № 126

gazeta@kpi.ua

(044) 204-85-95

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.
Позиція редакції не завжди збігається з авторською.